

Ivan Albreht:

Balada o smrti.

Ljubica bela, deva koščena,
bodi mi sestra, jaz ti bom brat,
pojdeva temne, daljne ledine
v verni ljubezni tiho orat!

Težke so misli — težje življenje.
hladno je v krvi in v žilah mirnó!
Morda le v tvojem hladnem naročju
vendar odpre se mi skrito nebo.

Hotel bi tiho, tiho zaspati
in preminuti kot v noči dihlejaj,
da bi ne prišla nikdar več nobena
želja nespametna k meni nazaj.

Hotel s teboj bi se zemlji predati,
kakor svetnik se daruje Bogu,
da bi napil se lepote in studa,
sreče, trpljenja, strasti in miru . . .

Aj, pa ti nočeš, nočeš prešerna —
toda: prisilim te z bolno roko . . .
Kadar dovolj mi bo igre objestne,
vržem pred noge ti svoje telo.

